

[Statsministeren]

de, solide flertal i folketinget, der sådan kan garantere en politik over en flerårig periode, er også en skøn og rigtig tankegang, men jeg bliver nødt til at sige, at realiteterne vel er, at det ligger lidt tungt med at omsætte den slags ting i praksis. Det er jo nok ikke alene regeringens skyld, det er jo nok, fordi meningerne om, hvordan krisen skal løses, hvordan den modelbygning skal se ud, er forskellige; det er nok det, der er årsagen til, at det er lidt halvsvært. Og så er det vel i særlig grad svært at lave en flerårig model, hvis den skal baseres på forlig i folketinget mellem partier, der ikke er bundet sammen igennem et samarbejde på regeringsniveau, og jeg forstod, at det ikke ligefrem var det, hr. Poul Schlüter mente, og jeg forstod, at han derved lagde lidt luft imellem sine egne vurderinger og de vurderinger, som hr. Ninn-Hansen på et vist tidspunkt i sommer gav udtryk for i Skagen.

Det er også blevet sagt, at regeringen står med korslagte arme og gør ingenting. Jeg bliver nødt til endnu en gang at understrege, at man ikke kan tale om en regering, der har korslagte arme, når det er en kendsgerning, at folketingssamlingen sluttede i maj-juni med et af de største og hårdeste økonomiske indgreb, vi længe har set. Man kan ikke tale om en regering med korslagte arme, når det er en kendsgerning, at vi også i december 1979 lavede et meget, meget stærkt og hårdt indgreb, bl. a. – glem det ikke! – også over for lønmodtagerne. Når det er tilfældet, kan man i hvert fald ikke sige, at vi sidder, går eller står med korslagte arme. Man må sige, at vi har ført en meget stærk økonomisk politik. At den økonomiske situation så hele tiden pacer foran os, så det er svært at holde tempoet, er en anden side af sagen, men det ville ikke tjene noget formål at fare ud med nye stærke økonomiske foranstaltninger ud over de positive, der nu iværksættes. Det er jo en kendsgerning, at den omtalte erhvervsfremmepolitik også på landbrugsområdet, håndværksområdet og industrien er en politik, som nu skal omsættes i lovgivning, skal vedtages i rette tid og på rette sted.

Her vil jeg gerne gentage, hvad den socialdemokratiske ordfører, hr. Ole Espersen, sagde. Han sagde, at vi i første halvår af 1980 i faste priser har øget vores eksport med 8 pct. Samtidig kan jeg oplyse, at vores import er gået ned; den er faldende.

Disse tendenser er gode og klare og helt tydelige. Når det er en kendsgerning, er det vel heller ikke så dårligt, at der nu derudover gennemføres den erhvervsfremmepolitik, som vi altså med de fire positive partier har tilrettelagt. Nu lykkes det at få den omsat til lovgivning, og det skulle give en mulighed for, at den rigtige tendens i den økonomiske udvikling yderligere skulle kunne fortsætte og forhåbentlig styrkes.

Hr. Niels Helveg Petersen sagde, at der ikke i min åbningstale var noget oplæg til valg. Ja, det kan jeg bekræfte. Jeg vil også gerne bekræfte, at jeg heller ikke i åbningstalen forsøgte at polemisere mod enkelte partier. Dog vil jeg gerne vedstå, at der var et enkelt område, hvor jeg ikke kunne nærme mig, og det var med hensyn til byfornyelseslovgivningen. Der har jeg været så gram i hu på venstre, på de konservative, på fremskridtspartiet, fordi de jo i virkeligheden saboterede – all right, jeg kender godt grundloven – men så forhindrede en lovgivning, der var vedtaget med et stort flertal her i folketinget. Jeg tror ikke, at det virkelig var noget, der havde opbakning ude blandt venstrevælgere; i hvert fald er det en beslutning, som jeg synes var meget uklog og for uvenlig og for usaglig i forholdet til den ellers megen snak om, at man skal samarbejde her i folketinget. Så på dette ene område, hr. Niels Helveg Petersen, kunne jeg ikke stå for fristelsen, og jeg mener, den var berettiget.

Man læser jo aviser hver dag, også venstreaviser. Jeg husker en venstreavis, der i sin lederartikel skrev, at når venstre forlod SV-regeringen, var det i skuffelse over, at samarbejdet ikke gik, som det skulle, men man gik ud ad Marienborgs hovedtrappe, »og så vender man sig naturligvis ikke om for at spytte på trappen«. Det er et godt citat. Spørgsmålet er, om ikke der i den form for polemik, som hr. Ellemann-Jensen gang på gang kommer med, er tale om, at han næsten i overført betydning spytter på den trappe til samarbejdet, som vi gerne skulle holde ren.

Jeg læser også Weekendavisen. Den skrev for nylig noget om det umulige alternativ. Jeg ved ikke, om hr. Christophersen læste den, men det var en interessant artikel, fordi den behandlede venstres landsmøde. På det landsmøde havde hr. Christophersen sagt, at det er sket med samarbejdet med socialdemokratiet, for den socialdemokratiske ideolo-